

by byl přechod od hospodaření ve vlastní režii k propachtování k prospěchu či neprospěchu spoluvlastníků. Kdyby tomu tak nebylo, a kdyby každý přednes sporných skutečností měl v zápětí odkázání účastníků na pořad práva, musela by většina mimosporných věcí býti vyřizována sporem. Jest to vidno i z tohoto případu, kde první soudce uvádí, že jest mezi účastníky sporné na př., zda byly v letech 1923 až 1928 při hospodaření schodky, či zda byly hospodářské přebytky, a dále, zda byly účty složené správcem za tato léta úplné a správné, o čemž prý by bylo nutno prováděti rozsáhlé znalecké i jiné důkazy. Ale právě na znalce odkazuje výslovně i předpis § 2 čís. 5 nesp. říz. Mimo to by nastala otázka, jaký pořad práva by měl býti nastoupen, by byly tyto sporné skutečnosti formálním průvodním řízením zjištěny, když rozhodnutí o navrženém propachtování náleží podle § 835 obč. zák. nespornému soudci a když žaloba o určení pouhých skutečností (mimo pravost a nepravost listiny) není podle § 228 c. ř. s. přípustná. Rekursní soud sám souhlasí s vývody navrhovatelů v rekursu, že předpis § 2 čís. 7 nesp. říz., který byl vydán ještě za platnosti dřívějšího soudního řádu se zákonnou teorií průvodní, pozbyl mnoho na svém významu za platnosti nynějšího civilního řádu soudního, protože nyní oba zákony jsou ovládány zásadou volného hodnocení důkazů a protože oba zákony připouštějí tytéž průvody (až na kvalifikovaný výslech stran). Není bez významu, že vývoj zákonodárství směřuje k tomu, rozšířiti působnost mimosporného soudce dokonce i na sporná práva soukromá, na př. zákony o ochraně nájemníků, zákon o rozluce manželství v mimosporném řízení, četné zákony o pozemkové reformě a pod. Jen pro úplnost nutno se zmíniti o tom, že první soud nesprávně vyvozoval z odůvodnění rozhodnutí čís. 8072 sb. n. s., že i nejvyšší soud, mluvě tam o »sporech« mezi spoluvlastníky, mínil tím řízení sporné. Tato otázka nemohla a nechtěla býti v onom rozhodnutí řešena a věta »takovým sporům se nelze vyvarovati« vyjadřuje z celé souvislosti ostatních vět jen to, že »takovým rozporům nelze se vyvarovati mezi spoluvlastníky, kteří již v rozporech jsou, ani nejzevrubnějsími ustanoveními zákona nebo smlouvy«. Ježto nižší soudy v důsledku svého právního názoru nekonaly šetření a nerozhodly ve věci, byly nutno rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 9149.

Předměty, jichž dlužník potřebuje k výkonu stavitelského povolání, jsou podle § 251 čís. 5 ex. ř. vyloučeny z exekuce.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1929, R I 580/29.)

Soud první stolice vyhověl návrhu dlužníka, stavitele, by byla zrušena exekuce zabavením a prodejem jednoho psacího stolu, dvou stolů z tvrdého dřeva, jednoho stolu pod psací stroj, dalších 4 fotelů z ohýbaného dřeva, jednoho kulatého stolu, jedné registratury, padesáti dvou koleček, jednoho vagonu lešenových prken, dvou kůlen, čtyřiceti

dřevěných konví a pěti obloukových pil jen ohledně jednoho tvrdého stolu a jednoho fotelu. **R e k u r s n í s o u d** k rekursu dlužníka vyhověl zcela návrhu. **D ů v o d y:** Soud první stolice odůvodnil své zamítavé rozhodnutí o návrhu na vyloučení předmětů z exekuce tím, že dlužník jako duševní pracovník potřebuje k výkonu svého povolání jen jeden velký dubový stůl a jeden fotel k usednutí při práci. Než odůvodnění toto jest nesprávné a projevený názor není v souhlase ani s tendencí zákonného ustanovení § 251 čís. 5 ex. ř. Podle § 251 čís. 5 ex. ř. vyloučeny jsou u osob, jež duševní povolání osobně provozují, předměty nutné k provozování tohoto povolání. V souzeném případě jest povinnou stranou stavitel, tedy nesporně osoba provozující povolání duševní a k provozování jeho povolání jest zapotřebí nutně kancelářského zařízení, umožňujícího mu, by mohl psát, kreslit, provádět výpočty, ukládat spisy a usadit zákazníky k němu přicházející. Proto nutně potřebuje kancelářské zařízení, totiž: jeden psací stůl, další jeden stůl z tvrdého dřeva, jeden stůl pod psací stroj, další tři fotele z ohýbaného dřeva, jeden kulatý stůl a registraturu. K dalšímu výkonu stavitelského povolání potřebuje povinná strana i stavitelský inventář, bez něhož jeho hospodářská existence by byla znemožněna a také znalec z oboru stavitelského podal posudek v ten smysl, že dlužník zabaveného inventáře, totiž 52 koleček, 1 vagonu lešenových prken, 2 kůlen, 40 dřevěných konví a 5 obloukových pil nutně potřebuje k výkonu osobně provozované své živnosti stavitelské, kterou provozuje v malém rozsahu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Dovolací soud přidává se k názoru rekursního soudu, že dlužníka Františka B-a jako stavitele nutno považovati za osobu, která vykonává duševní povolání, a že tudíž předměty, jichž potřebuje k výkonu stavitelského povolání, podle § 251 čís. 5 ex. ř. jsou vyloučeny z exekuce. Že dlužník František B. předmětů, ohledně nichž rekursní soud exekuci podle § 251 čís. 5 ex. ř. zrušil, k provozování stavitelské živnosti potřebuje, zjistil rekursní soud na základě posudku znalce.

Čís. 9150.

Do usnesení exekučního soudu, jímž bylo vyhověno návrhu vymáhajícího věřitele na převzetí zabavených svršků za třetinu odhadní ceny, jest dlužník oprávněn k rekursu.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1929, R I 597/29.)

R e k u r s n í s o u d odmítl rekurs dlužníka do usnesení exekučního soudu ze dne 29. dubna 1929 s tím, že o něm rozhodne exekuční soud